

Nr. 26.

Søndag den 30. Marts.

1890.

Ungdom.

Fortælling af Henrik Pontoppidan.

Det havde sneet uafbrudt i fire Døgn. Dg skönt det endnu var tidligt paa Vinteren, i Begyndelsen af December, var Sneen overalt bleven liggende paa Jorden, havde ophobet sig i Grøfterne, trykket sig sammen bag de lange Stendiger over Markerne og halvt begravet Landsbyernes Huse og Haver.

Dg jo hvidere Jorden blev, des fortere blev endda Himlen, des lavere sankede den sig ned over de tilhullede Agre, de overføgne Træer, der ligesom i Frysen trak det hvide Lagen tættere og tættere omkring sig.

Der havde i det hele raaset et Herrens Vejr paa denne Egn lige siden Midten af November. Ikke saa saare var Mortens-Nyet blevet tændt, og Bonden havde faaet Rodfrugterne vel af Markerne, før Himlens Sluser aabnede sig, og Stormene brød løs. Nat og Dag havde de siden raaset uden Ophør. I mørkeblaa Skyfætte var de komne slæbende over Fjorden, hvis Bande de havde pistet som med et uhyre Søberis, saa store gullige Skumflager var slynget langt ind paa Markerne. Her havde de paa deres Hættog gennem Landet mange Steder ganste oprevet Vintersæden, nedtraadt Rørene i Moerne og tilstoppet Grøfterne med Jord og Sand, saa Vandet ikke kunde finde Afløb, men bredte sig ud over Marker og Beje. Det

var et grusfuldt Syn. Mange Steder laa høje Fugle, som Stormen havde slaaet mod Jorden og dræbt; overalt saas styrte Træer, oprevne Sædflække eller knækkede Telegraftænger med de sprængte Metaltraade frummende sig som store Spiraler hen ad Bejen. Inde i Skibberup By var en Nat en

i Præstegaardshaven. Det havde været en formelig Orkan.

End ikke Provsten selv havde de himmelske Magter slaaet, da han en Eftermiddag, mens Vejret var paa sit højeste, traadte ud paa Stentrappen for at tage Delæggelsen i Djesyn. Uden

Person's Anseelse havde Stormen løftet Gatten af hans hvide Hoved, slaaet den som en Boldt ned mod Jorden, trillet den som et Hjul ud gennem Porten og trods alle Efterstræbelser ført den med sig i en ophvirvlet Støvsky — bort for alles Dine. Først langt uden for Byen i en Grøft bag nogle Tjørn havde den sluppet sit Bytte for at kaste sig over en lille Pige ude fra Dørdrevet, der stred sig grædende frem paa Hjemvejen fra Skolen, indbunden i et stort Shawl, saa kun den røde Næsetip saas. Vinden hylede omkring hende som en løs-sluppen Djævel, pustede sig op under hendes Klæder, trængte den lille udmattede Skabning bestandig længre ud imod Vejanten, vælte hende til sidst helt over Ende og trillede hende under hendes Fortvivlelsesfugt ned ad Strænten til en dyb Mergelgrav, paa hvis Bund nogle udsendte Folk Dagen efter fandt hendes Lig med et nyt Eksemplar af Ballews lille Bibelhistorie trykket

Gentofte ved København.

gammel Ladelænge styrte sammen med et saadant Brag, at Folk overalt i Byen af Skrak var sprunget op af deres Senge og i det blotte Kinned styrte ud paa Gaden; og i Vejby havde Stormen væltet ikke mindre end fem Skorstenspiiber og blæst alle Provstens Størefasker ned fra Træerne

frampagtig bestyttende ind i Favnene.

I Mands Minde havde man ikke oplevet saadanne Dage.

„Vorherre bevare dem, der er paa Spæn!“ raabte Folk til hinanden gennem Uvejrbragene, naar de mødtes paa Landsbyens Gade, kæmpende sig